

Ahoj čtenáři a čtenářky časopisu Malíček!

Čas plyne jako voda a je tu zase červen, poslední měsíc v tomto školním roce. Jistě byste se rádi rozprchlí na všechny strany a užívali si velkých prázdnin, avšak ještě vás určitě čeká několik povinností. Ale nebojte, sluníčko vám z oblohy neuteče. Ať pojedete k moři, na chatu, k babičce, nebo zůstanete doma, doufám, že budete po celou dobu zářit právě jako to slunce. Proto za celou redakci přeji devátákům, ať se jim daří na střední škole a dál v životě. Ať potkávají samé dobré lidi. Vzpomínejte na prostředí, ve kterém jste prožili bezmála devět let. A všem ostatním přejeme mnoho úspěchů v dalším školním roce. Příjemné počtení a krásné prázdniny.

Jana Kapounová společně s redakcí časopisu Malíček

TIPY NA DOVOLENOU

Každý z nás se určitě moc těší na prázdniny. Na teplo, na koupání, na cestování, ... A to je právě to. Celý rok se na ně tak moc těšíme, ale kam vlastně pojedeme a co všechno navštívíme? Minulý rok se nám dovolená určitě vydařila, ale kam na dovolenou letos?

Pokud nemáte nějaký tip, určitě si přečtete následující pozvánky na některá zajímavá místa. Určitě nebudete litovat a možná se na tato místa i vypravíte, protože všechna opravdu stojí za zhlédnutí. Tak se pusťte do čtení!

VODNÍ NÁDRŽ LIPNO – paní učitelka Katka Haufová

Byla jsem tam předloni a musím říct, že to stálo opravdu za to. Navštívili jsme Plešné jezero, Shwarzenberský kanál. Dá se tam krásně jezdit na kole, můžete si objet celé Lipno, jako jsem to udělala já. Je tam spousta rybníků a krásné, příjemné koupání. Můžete i sjíždět horní tok Vltavy. Vřele doporučuji se tam jet podívat.

JESENÍKY – paní učitelka Miroslava Hřebenová

Na krásnou dovolenou bych doporučila Jeseníky. Je zde hodně míst pro sportování, procházky, turistiku, ale i pro poučení. Já mám ráda turistiku, a proto jsem si vybrala tyto zajímavosti. Přímo nad Jeseníkem jsou Lázně Jeseník, které založil v roce 1822 Vincenc Priessnitz. Ke své léčbě užíval pramenitou vodu a práci. Dnes se zde léčí (samozřejmě trochu jinak) onemocnění krve, nervové, dýchací a neuropsychické potíže. Nachází se zde na 30 studených pramenů s množstvím upravených kolonád a lázeňských vycházkových okruhů. Kdo má rád náročnější turistiku, může navštívit nejvyšší horu Hrubého Jeseníku a celé Moravy Praděd (1492 m. n. m.). Je to národní přírodní rezervace. Pod vrcholem jsou turistické chaty. Z chaty Barborka vede krásná cesta údolím Bílé Opavy, která končí v Karlově Studánce. A pro ty, kteří by se chtěli vzdělávat, bych doporučila přečerpávací vodní elektrárnu Dlouhé Stráně. Přeji všem, kteří se rozhodnou navštívit Jeseníky, příjemně strávenou dovolenou.

OKRUH MONT BLANC – pan učitel David Hainál

Míst, kam je možné vyrazit a poznat spoustu zajímavých věcí, je celá řada a těžko se vybírá jen jedno nebo dvě. Jedním z opravdu zajímavých cílů je dálkový vysokohorský přechod kolem masivu Mont Blancu, tzv. Tour du Mont Blanc. Celý okruh měří 130 nebo 140 kilometrů a celkové převýšení přesáhne 10 000 výškových metrů. Je to tedy docela hodnotný sportovní výkon. Cesta skýtá neskutečné a nezapomenutelné pohledy na nejvyšší vrchol Evropy. Francie i Itálie, země kudy cesta prochází, patří mezi státy s bohatou tradicí ve výrobě vynikajících vín a skvělou kuchyní. Každý večer se tedy může unavený poutník příjemně osvěžit i dobře najíst. Pokud ale

hledáte samotu a poznání života vysokohorských pastevců, vydejte se na Ukrajinu do Zakarpatské oblasti. Toto území dříve patřilo k Československu a starší lidé stále rozumí česky. Čas se zde zastavil před několika desítkami let a v lesích stále žijí medvědi. Ať se rozhodnete pro jakoukoliv zemi, přeji, aby se vám dovolená líbila.

Krása JIZERSKÝCH HOR – paní učitelka Jitka Krausová

Jako základnu doporučuji využít chatu Smědavu. Je vhodným východištěm v létě pro pěší výlety či cykloturistiku a v zimě k běžkování. Zajímavými místy, která lze odtud navštívit, jsou např. nejvyšší vrchol Jizerských hor Smrk, naučná stezka kolem Safírového potoka, Štolpišský vodopád, skalní vyhlídky Paličnick nebo Ořešník, přehrada Souš či Protržená přehrada, poutní kostel v Hejnicích nebo Lázně Libverda. Nedalekým cílem může být také hrad a zámek Frýdlant. A navíc! Na chatě Smědava se budete cítit jako doma. Pokud se rozhodnete tato místa navštívit, doporučuji využít mapu JIZERSKÉ HORY A FRÝDLATSKO - edice KČT č. 20-21. Přeji krásné strávení prázdnin.

ŽELEZNÉ HORY – paní učitelka Hana Šustrová

Doporučila bych Vám navštívit Železné hory – moje rodiště, krásnou obec Lipovec, která se proslavila spoluprací s partyzány v odboji proti fašismu. Překrásný je i zámek Žleby. Cestou nevynechejte úchvatný Ronov nad Doubravou, kde se nachází galerie Antonína Chittussiho. Navštivte i údolí Doubravky a nezapomeňte si prohlédnout nádherný hrad Lichnice.

ITÁLIE – Leona Stará

Byl jste už někdo někdy v Itálii? Ne? Tak pokud ne, tak pro vás mám velmi dobrý tip na prázdniny. Jestli máte rádi moře, tak je pro vás Itálie ta pravá. Pro milovníky památek je tu Řím, ve kterém je například Koloseum. Večer je nádherná procházka po Bibione, které je vždy rušné. I když jsou tam diskotéky, tak začínají až po jedenácté hodině. Všem bych určitě doporučila nádherné písčité pláže a velký výběr zmrzlin. Můžete si tam zaskákat na trampolíně, což je opravdu velká zábava. A při západu slunce, to by se vám stoprocentně líbilo. Takže neváhejte a přesvědčete své rodiče, příbuzné, známé, kamarády a pojed'te s nimi na krásnou a nezapomenutelnou dovolenou, u které vám zaručuji, že se bude všem líbit.

FRANCIE – Monika Netolická

Pro dovolenou bych doporučila Francii, hlavně oblast Francouzské riviéry. Minulý rok jsem byla s rodinou v Cannes a bylo to tam moc fajn. K vidění je tam palác známého filmového festivalu nebo blízka města. Také je tam výborné koupání v moři, které je od dubna do října teplé. Když už budete v této oblasti, stojí za to navštívit blízky známý stát Monako. Je to úžasný zážitek.

TUNISKO – Milan Vojta

Minulé prázdniny jsem trávil v Tunisku. Stálo to za to! Je zde možnost chodit ke krásnému moři na nádherně vyhřátou písčitou pláž. Také jsme chodili do hotelového bazénu. Nejvíce mě bavilo chytání ryb v moři. Také jídlo zde je opravdu vynikající! Dovolenu u moře vám vřele doporučuji. Ať už se rozhodnete jet do Tuniska, Egypta, Řecka nebo Itálie, prostě to stojí za to!!!!!!

ŠPANĚLSKO – Pavel Bucha

Doporučuji určitě se podívat na Malorcu, je to ostrov Španělska. Je zde krásné koupání a hlavně písčné pláže. Je tu také možnost jezdit na různé výlety, jak lodí, tak třeba i autobusem. Můžete se podívat třeba do Madridu – hlavního města. Určitě doporučuji, je tam mnoho zajímavých míst a nudit se zaručeně nebudete.

EGYPT - Nikola Hrouzková

Určitě leťte na africký kontinent. Konkrétně do Egypta. Uvítá vás teplo, sluníčko, průzračné moře a hlavně klid. Vřele doporučuji letovisko El Gouna. Je to krásné místo plné nádherných staveb postavených v núbijském stylu. Celé město bylo vystavěné milionáři asi před pětadvaceti lety, a tak se nemůžete divit, že je vše honosné a luxusní. Hotely v El Gouně působí velmi uvolněným dojmem a příjemnou atmosférou. V Egyptě máte mnoho možností, jak využít volný čas. Například navštívit město Luxor, Údolí králů, Káhiru, pyramidy, potápět se či se projet na velbloudovi. Tak neváhejte a hurá do Egypta!

SLOVENSKO – Sebastián Marek

Určitě bych doporučil všem Slovensko. Je zde mnoho možností, jak sportovat a jak celkově trávit čas. Kdo má rád přírodu, bude ve svém živlu, protože příroda je tu opravdu nádherná. Jsou tu vodopády, cyklistické cesty, turistické okruhy a mnoho dalšího. Spát se tu dá pod širým nebem, v kempech, které jsou dobře zařízeny, nebo se dá spát jen tak ve stanu. Prostě ráj pro opravdové turisty. Vřele doporučuji všem milovníkům sportů a přírody.

CHORVATSKO – Markéta Krčilová

Byli jste už někdy v Chorvatsku? Ne? Tak to byste se tam měli co nejrychleji vypravit. Je to krásná prosluněná země a hlavně je tam klid a pohoda. Poprvé jsem tuto zemi navštívila, když mi bylo šest let, a od té doby tam s rodinou jezdím každý rok, protože si to bez něj už ani neumím představit. Jezdím vždy koncem srpna do malého chorvatského městečka Baška Voda. Ale je tu i mnoho dalších městeček, např. Brela, Podgora, Gradac atd. Vždy se na to moc těším. Je tam spousta hospůdek, obchodů a na pláži je hlava na hlavě, a to je někdy na hlavu, ale jinak je to tam super. Tak neváhejte, spakujte se a vydejte se do pohodového Chorvatska.

Zuzana Steinerová, VIII. A

Rozhovor s ...

Na úvod vám dáme malou hádanku. Od jara do podzimu ji můžete spatřit na školním pozemku. Bud' má na sobě slušivý modrý plášť, nebo letní obleček doplněný slušivým kloboučkem. V zimě chlapce zasvěcuje do tajů sexuální výchovy, a pokud neznáte nějakou kytičku, tak se obraťte na ni, protože je to nadšený přírodovědec. Poznali jste paní učitelku **HANU JANEČKOVOU**? Paní učitelka od nás odchází, a tak jsme si nemohli nechat ujít příležitost položit jí pár otázek.

Víme, že odcházíte ze školy. Prozradte čtenářům proč.

Na to je jednoduchá odpověď. Po téměř 36ti letech pedagogické práce odcházím do důchodu.

Na co z dětství nejvíce vzpomínáte?

Spíše na koho. Můj děda byl řídící učitel a já jako malá jsem ve škole bydlela, často jsem chodila do jeho hodin, hrála si i zlobila se staršími dětmi. Byl spravedlivý a já jsem mu vděčná za mnoho věcí, které mě naučil.

Jak vás bavil přírodopis, když jste byla malá?

Moc. Víte, vždy je někdo, kdo vás pro předmět něčím získá. A já jsem kolem sebe takové lidi měla nejméně dva – dědu myslivce a skvělou paní učitelku Boženu Cibulkovou.

Co jste vystudovala?

Pedagogickou fakultu v Hradci Králové.

Jaké byly vaše začátky v povolání učitelky?

Docela krušné, místo na ZŠ jsem nesehnala, tak jsem učila v ÚŠ PO SSM (Ústřední škola) v Seči studenty jen o málo mladší, než jsem byla já. Naštěstí jen rok. Školou života bylo pro mě působení v Bojanově, kde jsem učila na prvním stupni současně dva ročníky.

Na kolika školách jste učila?

Počítejte se mnou – Seč, Bojanov, Slatiňany, jen krátce Základní škola Školní náměstí, Základní škola Husova a zde končím.

Jak naše škola vypadala, když jste sem nastoupila?

Byla nově postavená, ale bez většiny pomůcek, takže si živě vzpomínám, jak jsem autem objížděla školy a byla vděčná za každou pomůcku, kterou nám darovali. Ještě dnes některé ve výuce používáme.

Kolik let jste strávila na naší škole jako učitelka? Postřehla jste za tu dobu nějaké výrazné změny?

Od samého začátku, tedy 16 let. Změny se nedají přehlednout, nejvýraznější z mého pohledu jsou ve vzdělávacím programu školy a v oblasti informační technologie.

Byla jste třídní učitelkou? A pokud ano, byly v tom nějaké výhody?

Kromě malého finančního ohodnocení i důležitý pocit, že mám „své“ děti a ony mě, v dobrém i zlém.

Vzpomenete si na nějaký zajímavý zážitek z vaší učitelské praxe?

Učila jsem několikrát dvojčata, ale jen jednou jednovaječná, nerozeznala jsem je od sebe. Dodnes nevím, zda při zkoušení Petra neodpovídal Pavel, zda si nevyměňovali místa atd. Hodně legrace ukryvaly prověrky a samostatné práce. Škoda, že jsem si perličky nevypisovala, to bych o dobrou náladu v důchodu neměla nouzi. No, posuďte sami: „Žena po padesátce je v období krematoria!“ (mělo být klimakteria), nebo „Sedmikráska má listy v podzemní družici.“ (správně v přízemní růžici)

Po čem se vám bude stýskat nejvíce?

Jsem společenský člověk, takže po kolektivu.

Na co budete naopak vzpomínat nejméně?

Na moje zápasy s počítačem. ENTER. Ale kolegové mě v tom nenechali, děkuju hlavně Honzíkově a Mirce.

Kdybyste si ze školy měla odnést jedinou věc, která by to byla? Proč?

Úsměv milé kolegyně Jitušky, protože ten mi často chybí a vím, že je pro život mooóc důležitý.

Co plánujete dál do budoucna?

Žádné velké věci. Práci i odpočinek na zahrádce, radovánky s vnoučaty, cestování po okolí a možná dojde i na ty počítače?! DELETE.

Když učíte přírodopis, jaké je vaše nejoblíbenější zvíře? Proč?

Odmalička kočička. Byly doby, kdy jsem s ní i usínala. Svou hravostí a přítulností mně nahrazovala sourozence, protože jsem byla 23 let jedináček.

Měla jste nějaký cíl, který se vám splnil? Pochlubte se.

Vždy jsem si přála, abych připravovala zájemce o biologickou olympiádu co nejlépe. To se mi snad dařilo. Letos máme v kategorii C krajského vítěze Milana Vojtu a v kategorii D okresní vítězku Sabinu Tomaidesovou.

Všem nám budete moc chybět, povězte něco na závěr.

Elixír mládí jsem nikde nesehnala, takže opravdu končím. Mám pro vás, milí čtenáři, na rozloučenou jedno poděkování, jednu radu a jedno přání. Děkuji Vám za pěkné chvíle na seminářích, za prožitky v projektových dnech, za práci na

školním pozemku, za úspěchy v olympiádě, za snaživost a spolupráci při vyučování. Moje rada? Snažte se být co nejdéle dětmi. Dospělost přináší mnoho výhod, ale povinností jistě víc. Přeji Vám hodně štěstí, pevné zdraví a splnění všech plánů i snů. Ráda Vás budu potkávat.

Jana Kapounová a Sabina Tomaidesová, VII. A

Malá anketa na závěr

Paní učitelka Janečková je opravdu nepřehlédnutelnou postavou naší školy, a tak jsme se zeptali několika lidí, co se jim vybaví, když se řekne Hana Janečková.

Milan Vojta, VIII. A:

„To je tvůj problém, broučku.“

Jana Kapounová, VII. A: „Oujés,“ při odpovědi na otázku, jestli je třídnice podepsaná.

Leona Stará, VI. B:

Oslovení „školníčku“.

Kateřina Šustrová, VIII. B:

Paní učitelka, která mě dokázala připravit na olympiádu.

Klára, VII. A:

Strašně dobrá a hodná paní učitelka, co umí pomoci.

Tomáš, VII. A:

Milý člověk, který mi vždy pomohl.

Ondra, VII. A:

Hodná učitelka. S ní jsou nejlepší vyučovací hodiny.

Pavλίna Venclová, VII. A: Dva méně a Mau.

Ivana Brožová: Zdrobněliny jmen, nakupovací vášeň, vždy přehled o cenách.

Jitka Linhartová: Klobouček alias pohlavní pokrývka, srdce na dlani, Jituška.

Honza Zapletal: „Dík za životabudič (= kofola).“

Robert Kočí: Malej kluk, když mě učila, a oslovení „broučku“ a „chomoute“.

Hana Musilová: Neuvěřitelný gurmán a zároveň úžasná kuchařka, která dovede krmit nejen sebe, ale i druhé. A pak ploužení po Karlově mostě, které se v Holešovické tržnici změnilo v tanec mezi stánky.

A co ostatní? Legrace, pohoda, vstřícnost, velké srdíčko, sluníčko, fajn kamarádka, člověk, který vždy pomůže, babička, „Honzíku, prosím tě,...“, ... Prostě člověk, který nám bude chybět.

Ze života školy

Osmáci na Doubravce

Duben, tak to je měsíc, kterého se nemůžou dočkat osmáci. A víte proč? Protože právě v tomto období vyrážejí na Doubravku, chatu nacházející se v údolí stejnojmenné řeky. Čekalo je pět krásných dní strávených s prima lidmi. A co na Doubravce dělali? To se dozvíte v následujících článcích...

Abeceda zajímavých momentů

„Sakra, ty batohy jsou tak těžký!“ fňukáme cestou do školy. Po odevzdání zdravotních průkazů a všech nutností konečně můžeme vyrazit. Cesta probíhá celkem v klidu a za necelou hodinku jsme na místě. Na řadě je rozdělení pokojů. Jelikož jsme se s holkama už domluvily, kdo budou naši spolubydlíci na příštích pět dní, není co řešit.

„To teda NE! Nahoře chci spát já, já tu byla první,“ dohadujeme se, kdo kde bude spát. K našemu údivu jsou pokoje velmi pěkně zařízené. Po menší výměně názorů už v tom máme jasno. „Budeme se po dvojicích střídat, a protože je nás šest, tak nahoře bude spát někdo dvakrát,“ zní naše dohoda a všichni s tím souhlasíme.

„Ouha! To nemáme šanci zvládnout!“ skuhráme, když ve skupinkách po osmi máme vytvořit monstrum, které se dotýká země jen dvěma rukama a čtyřma nohama. Naštěstí je tu jednodušší řešení: naše „obluda“ se může dotýkat čtyřma rukama a šesti nohama. To už víme, jak na to. Naše parádní monstrum nakonec přežívá, a dokonce se i daří přepravit ho přes daný úsek. Všichni vysílením padáme k zemi, ale jsme rádi, že jsme to dokázali.

„Dokážem to! Hlavně to nepouštějte!“ povzbuzujeme se, když máme přenést tenisák v gumovém kroužku, na němž jsou uvázané provázky a každému z nás patří jeden. „Nesmí to spadnout! První jdi ty! Trošku doleva...tak...dobrý,“ organizujeme, jak se dostat přes celkem dost náročný terén. Ještě přelézt plot a je to! „Jsme v cíli. Hurá!“ radujeme se.

„O-ou, to držet nebude,“ říkáme si rozdělení ve skupinkách po pěti. Máme z určitých materiálů postavit co nejvyšší věž a na domluvu máme jen pět minut. Zbýlých patnáct minut stavíme, teď už ale bez mluvení. Nám to evidentně „jde“ od ruky. Vymýšlíme různé možnosti, jak by to mohlo alespoň trochu držet, a když už nám dochází čas, prostě ty materiály různě spojujeme. Nadešel čas pravdy. Věže mají stát minimálně minutu. Naše po prvních pár sekundách padá a my už se jen smějeme.

„Sem dej tu nohu! Dobrý...,“ radí mi pan učitel, když lezu na horolezecké stěně. Nestačím se ani divit, že to není tak náročné, jak to vypadá, a už mě fotí. Cítím, jak mě začínají bolet ruce, ale je to super pocit, když jsem nahoře. Snažím se tůknout helmou do střechy, ale nějak se nemůžu pořádně odrazit. Hop!

Pokouším se nadskočit ještě víc a tentokrát se to už daří. S dobrým pocitem slézám dolů a jsem zvědavá, jak to bude vypadat na lanových lávkách, které – jak se ukázalo – nejsou vůbec jednoduché.

Moc rychle to všechno uteklo. Je sedm hodin, my vstáváme a balíme věci. Dobalujeme poslední maličkosti – povalující se ponožky po zemi, kartáček na zuby, hřeben... Nikomu se nechce domů. Alespoň, že máme skvělé vzpomínky na těch pět prožitých dnů. Sbalené batohy neseme dolů a jdeme zapsat poslední zápisky do deníčků. Potom se díváme na fotky. Všichni se smějí, protože jsme zastiženi v zajímavých okamžicích. Spoustě lidem se tím zvedá nálada. A je čas nasednout do autobusu a jet domů. Tenhle pobyt byl jeden z těch nejlepších!

Vendula Řádková, VIII. B

Lanové lávky a horolezecká stěna

Na Doubravce jsme dělali mnoho zajímavých aktivit, ale nejvíce mě bavila a zaujala činnost, při které jsme museli jak přemýšlet, tak i vydat spoustu energie. Někdo si u ní sáhl pořádně na dno, pro jiného to byla snadná záležitost, při které se cítil jako ryba ve vodě. Ano, bylo to lezení po horolezecké stěně a překonání lanových látek. Nejdříve jsme samozřejmě dostali základní instruktáž o lezení a vybavení. Všichni jsme sice pánům učitelům pozorně naslouchali, ale přece jen jsme se už nemohli dočkat chvíle, kdy se dostaneme až na vrchol stěny. Instrukce jsme obdrželi, teď jen zbývá rozdělit se do tří skupin a překonat lávky i stěnu. Naše skupinka začínala u lanových lávek. Byly celkem čtyři a každá vypadala jinak. Jednu například tvořilo jen jedno lano přivázané ke dvěma stromům a k držení nám sloužilo další lano přivázané už jen k jednomu stromu. Spolupráce celé skupiny byla bezpodmínečně nutná, protože všichni museli jistit spolužáka, který právě lezl. Často se od žáka, který stál na laně, ozývalo: „Pomóc, nééé, padám!!!“ Já osobně si myslím, že k těmto slovům neměli žáci žádný důvod, protože pod ním stálo plno lidí s rukama připravenými na chycení spolužáka. Postupně jsme lanové lávky překonali, sice s občasnými malými pády, ale zdolali jsme to všichni ve zdraví. Konečně přišla ta chvíle. Chvilke navléct si na sebe sedák, navázat se k lanu a pustit se do lezení. Já si nejdříve zvolila stěnu rovnou, která byla pro mě nejjednodušší. Pak jsem si zkusila ještě další tři stěny. Ty už byly těžší. Nejlepší pocit byl, když jsem byla úplně na vrcholu stěny. Být tam a v duchu si říkat: „Dokázala jsem to!“ Měla jsem možnost i jistit. To už je ale větší zodpovědnost! Měla jsem radost, když se nikomu nic nestalo a celé odpoledne jsme si užili. Myslím si, že tyto aktivity byly příjemné oživení týdne a já měla možnost vyzkoušet si zase něco nového.

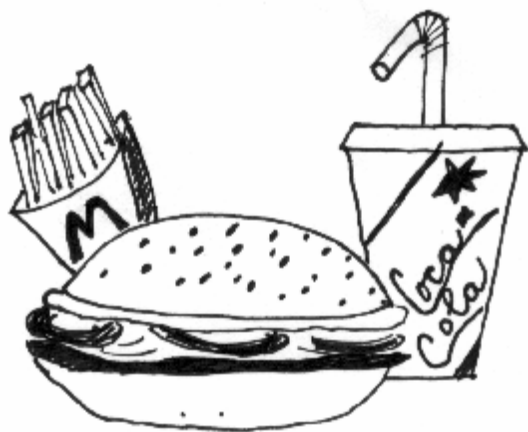
Nikola Hrouzková VIII. A

Satelitní městečko

Tak na tento týden jsem se hodně dlouho těšila. A měla jsem na co, protože si myslím, že to byl jeden z nejlepších STODŮ, na kterých jsme zatím byli. Myslím si, že program byl celkové hodně zajímavý, a tak je pro mě teď těžké si vybrat

jednu činnost, o které bych se rozepsala a tak budu psát myslím, že o nejdelší aktivitě – o satelitních městech. Na tuto aktivitu jsme se rozdělili do skupin po čtyřech podle barvy vlasů. Naším úkolem bylo postavit z papíru satelitní městečko o třiceti bytových jednotkách na daném místě. Na plánu jsme museli zachovat cestu a přírodní rezervaci. Jinak jsme si ho mohli různě upravovat. Poté, co jsme si rozdali pomůcky, jsme se každý pustil do práce. Musím přiznat, že i přesto, že se mi úkol zdál velmi jednoduchý, tak moc nebyl. Už jen se ve skupince dohodnout na tom, co kde bude. A rozdělení práce? No, jéje. Však to znáte, nikomu se nechce dělat ta nejtěžší práce. Ale nakonec jsme se domluvili a městečko v daném čase stálo. Tím však náš úkol zdaleka nekončil. Museli jsme ještě natočit reklamu, aby si vůbec někdo naše domy koupil. A potom obhájit svoje nápady před porotou, která následně zvolila nejlepší satelitní městečko. No a to je nejspíš všechno, co jsem chtěla o této aktivitě napsat. Jinak doufám, že další výjezdy budou stejně dobré nebo ještě lepší, a už teď se na ně těším.

Kateřina Vodová, VIII. A

Projekt v osmičce „Víme, co jíme“

My osmáci jsme si v jedno úterní dopoledne prošli projektem „Víme, co jíme“. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavých věcí ohledně stravování a výživy. Náš den jsme začali tím, že nám paní učitelka pokládala otázky a my jsme se měli rozmístit po koberci tak, jak jsme

chtěli odpovědět. Ti, co odpovídali ano, byli u nástěnky, odpověď ne byla na druhé straně a něco mezitím bylo uprostřed. Zjistili jsme, že se naše stravovací návyky a chutě hodně liší.

Potom jsme představovali referáty, které jsme si připravili ve skupinách. Témata byla hodně zajímavá. Skupinky měly zjišťovat informace o vitamínech, tucích, sacharidech, tekutinách a jiných zajímavých věcech. Taky jsme si zkusili sestavit jídelníček, který by obsahoval vše, co naše tělo potřebuje a aby nebyl hodně kalorický. Tenhle projekt se nám bude do života hodně hodit. Určitě jsme si z něho hodně důležitého odnesli.

A teď něco, co nás zaujalo aneb Co jste možná nevěděli.

- všechny tuky obsahují v 1g 9 kcal, což je 38 kJ
- předávkování některými vitamíny může vést k nevolnosti, otravě vitamínem, v nejhorším případě až ke smrti
- bílkoviny jsou hlavně v mládí nejdůležitější součástí potravy
- pokud si místo vody dáme nějaký alkoholický nápoj, budeme ještě více dehydratovaní než předtím, je to proto, že alkohol odvádí z těla tekutiny

Monika Netolická, VIII. A

Co přinesla Vltava? aneb vodácký kurz deváťáků

Bylo to super

Ze začátku jsem se tohoto výjezdu obávala. Odpadla totiž polovina holek a bylo namále, že se nepojede. Naštěstí my silní jedinci jsme neonemocněli a vyjeli. Cesta autobusem byla zdlouhavá, ale i přesto byla sranda. Po cestě mi bylo jasné, že tento výjezd bude jedinečný, a to také byl.

Hned předtím, než jsme položili poprvé loď na vodu, jsme si s Kačoušem vydupaly to, že spolu budeme sdílet společnou loďku. A vyrazili jsme. Pro mě byl začátek velmi komplikovaný, jelikož jsem zapomněla, jak se kormidluje. Pak jsem se to naučila a vše nám šlo jako po másle.

Hned první problém, který se vyskytl, byl, že nám onemocněla Domča, takže jsme byly s Kačoušem rozhozeny. Já k Pétovi, Káťa k Lubošovi. Chudák Domča musela příští noc jet domů. V prvním kempu jsme si zahráli něco jako volejbal, stolní fotbal, ale hlavně na schovávanou. Byl tam také oheň, u kterého nám Pěťa zpíval a hrál na kytaru. Večer před spaním jsem děvčatům vyprávěla pohádku a parodii na horor. Prakticky hned usnuly.

Další den jsme absolvovali prohlídku hradu Rožmberku a potom plavbu, na které nám pršelo. Ve druhém kempu to nebylo tak pěkné jako v tom předcházejícím. Navečer jsme vyrazili do Českého Krumlova. Do kempu jsme se vrátili celí promáčení a já i znechucena z tohoto města. Následovalo sušení mokrých věcí a pak uložení do spacáku, kde jsem děvčatům vyprávěla znovu pohádku. Tentokrát o feministické Karkulce. Tuto noc jsem naspala jen asi dvě a půl hodiny, kvůli našim „spolukempujícím“, kteří byli tak opilí, že o sobě skoro ani nevěděli a nenechali mě do 4 hodin do rána spát.

Ráno bylo mokro a studeno. Co nejrychleji jsme se vypravili na další plavbu, na které nás čekalo nejvíce jezů. Nikdo jsme se „necvaknul“ a plavba proběhla vcelku poklidně. Přijeli jsme do posledního kempu, který byl podle mého názoru ten nejhezčí. Tou dobou už slunce pálilo a všichni jsme měli prvotřídní náladu.

Zapinkali jsme si tam, popovídali, opekli masa a zazpívali táborové písničky, ale hlavně ty vodácké. Mě pak čekalo spaní pod širým nebem. Bylo to to nejhezčí, co jsem kdy viděla. Hvězdy nádherně zářily a ráno při probuzení jsem pozorovala racky, prosvícené slunečními paprsky. Prostě nádhera.

A bylo to tady! Poslední den na vodě a na našem posledním výjezdu s touto výtečnou třídou. Po cestě jsme zjistili, že nám onemocněla Eliška, a tak jsem si musela podruhé vyměnit partnera na loďce a tím byl Pája. Balení loďek proběhlo velmi rychle. A cesta autobusem pak ještě rychleji.

Bylo mně opravdu velmi líto, že těch nádherných pár dní plných srandy a různých dobrodružství končí a že se zase vracím do toho frmolu doma.

Jana Hajná, IX. A

Hrad Dívčí kámen

V sobotu jsme na lodích vyjeli brzy ráno. Řeka byla rychlejší než předchozí dny a přišlo mi, že i čas velice rychle ubíhá. Asi v polovině naší cesty po řece jsme se zastavili, přivázali lodě a šli jsme se podívat ke stánku s dobrotami.

Já osobně jsem si nic nekoupil, protože jsem si s sebou nevzal žádné peníze. Vůbec mi to ale nevadilo, protože jsem měl u sebe v kapse sušenky Bebe.

Po malém odpočinku a svačince jsme se mohli rozhodnout, jestli zde zůstaneme, nebo se půjdeme podívat na blízkou zříceninu hradu. Pro výšlap na Dívčí kámen se rozhodla „větší polovina třídy“.

Já jsem šel s Davidem a Robertem. Před zříceninou jsem si všiml zajímavého nápisu na nástěnce, u které ještě byl zavěšený provaz.

Nápis zněl: **Je-li provaz mokrý, prší.**

Hýbe-li se provaz, hrad i okolí – přestaňte pít.

Není-li zde žádný provaz – Vítejte v Čechách.

O kousek dále si mohl každý půjčit hůl, která mu měla pomoci při výstupu ke zřícenině. Když jsme došli ke vstupní bráně, zjistili jsme, že nemáme peníze na prohlídku. Měli jsme velké štěstí, protože tam byla moc hodná paní, která nás pustila bez placení.

Potom jsme šli chvíli mezi hradbami a prošli bránou až na nádvoří. Tam nám Tomáš přečetl něco o historii hradu. K naší skupince se během výkladu přidaly zdejší kozy, které se drbaly o vypůjčené hole. Odtud jsme šli na bývalou věž, ze které byl pěkný výhled do krajiny. Poté jsme zamířili do paláce hradních pánů, kde byly nádherně vidět patra dřívějších místností.

Na tomto hradě mě zaujalo, že tu nikdo dříve nebydlel natrvalo. Také tam byly všude postavené kamenné mohylky, které měly zařídit, aby se tam člověk jednou zase vrátil.

Potom jsme se všichni spolu vyfotili a zamířili zpátky k řece. Cestou jsem ještě viděl na kameni užovku obojkovou. Po příchodu k lodím jsme se nalodili a jeli jsme za dalším vodním dobrodružstvím.

Martin Novák, IX. A

Na Vltavě

No, jak to tak na výjezdech chodí, přijede autobus a nahází se do něj bagáž. Poté se do něj naskládají výletníci a může se vyrazit. Jede a jede, tihle spí, tamti si povídají, no a jiní zase koukají na krajinu, jak si plyne. Po dlouhé cestě se dorazí na místo a začíná frmol. Připravit lodě, vzít si pádla a vesty. Převléknout se do „plovacího obleku“ a vyrážíme.

Nejdříve pár cvičných záběrů, než se vyrazí dál, aby se lidé mohli trochu sladit a připomenout si základní techniky práce s pádlem. Po překonání počátečního strachu a strachu některých vyučujících, může plavba začít. Vyrázili jsme. Některé posádky se sladily velice rychle. Ti nejzdatnější brzy nabrali závratných rychlostí. O to líp se pak mohli pěkně flákat.

Přišel první jez, pár lidem ztuhla krev. Po sjetí prvního jezu tréma opadla a lodě byly lehčí o pár kamenů z našich srdcí. Všechny ostatní jezy byly v pohodě.

první jez pod Vyšším Brodem

Na řadu přichází kempování. To je velice zajímavé, obzvláště když prší. Nejprve se nějak uklidí lodě, vezmou se věci a následuje boj o rozdělání stanů. Doporučuji, abyste měli stany v pořádku a tyčky měly gumičky. Po postavení stanů se natahá bagáž a připraví místo na uložení těl. Po těchto úkonech následují další povinnosti. Najít dřevo, najíst se, jít hrát stolní fotbal a spousty dalších činností.

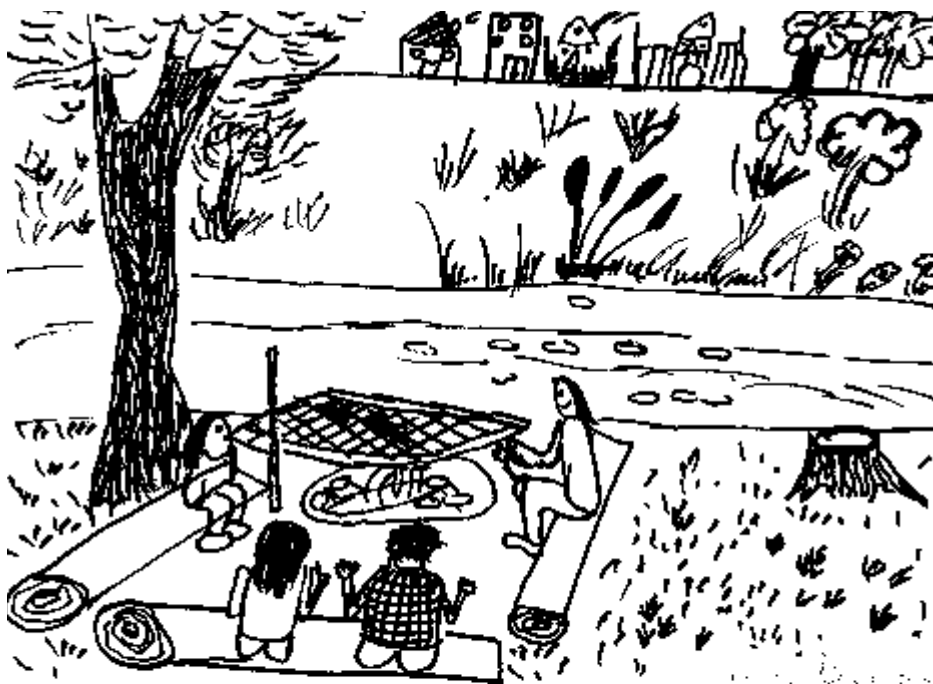
Na vodě čas plyne rychle i pomalu, ale na čase přeci tolik nezáleží, jde o to užít si plavbu. No a když se cvaknu nebo se něco stane, co na tom záleží, když si každý večer můžeme říct: „Ano, to bylo ono, jsem rád, že jsem to jel a dojel. Těším se na další den.“ Voda je pro někoho nutností pro život, pro jiného prostě jen takové slovo, ale pro vodáka je voda Mekkou i domovem, místem k uklidnění myšlenek a především místem, kde se sejde parta lidí se stejným cílem a nasazením. Jakýkoliv sport nám něco dává, pocit uspokojení, když jste překonali „sami sebe“ a především nové přátelství. Podle mého je sport hlavně o lidech. Když se utuží parta lidí, kteří si budou důvěřovat a hlavně budou zapálení do stejné věci, vždy se to vydaří. Na Vltavě se nás sešla dobrá parta, všechno se řešilo hned nějak snadněji. Nemůžu říct, že voda nebyla dobrá, ale s lidmi, kteří se zúčastnili, byla vynikající. V tom teda podle mě spočívá úspěch jakéhokoliv výjezdu lidí, s kterými je pohoda a sranda.

Na závěr bych chtěl poděkovat lidem, kteří se zúčastnili, naší třídě, učitelům a hlavně panu řidiči. Takové pohodlí v kempech by si přál asi každý. DĚKUJI.

Zbyněk Trojan, IX. A

Vodácký výcvikový kurz aneb sedmáci na Jizeře

Je konec května a na sedmáky čeká dvoudenní vodácký kurz na Jizeře. Mají za sebou projektový den a teď si mají v praxi vyzkoušet, co to znamená sjíždět řeku, jak se pádluje, co znamená kormidlovat loď..

Hurá! Nastupujeme do vlaku a vyrážíme na cestu! Není to vůbec náročná cesta. Přestupujeme jen jednou, a to v Rosicích nad Labem. Konečně jsme na Malé Skále. S krosnami na zádech vystupujeme z vlaku a jdeme vzhůru do kempu! Vyndáváme věci, stavíme stany a rozbalujeme spací pytle,... Činnost je dokonána a my bedlivě posloucháme, co bude

dál. Po obědě, který jsme si sami připravili, jdeme na procházku. Míříme asi tak na čtyři hodiny do Maloskalska. Pro mě to není nic náročného a myslím si, že ani pro ostatní. Zastavujeme se u stánku, kde prodávají občerstvení. Mnozí si kupují nanuky, pití, párek v rohlíku,... Všichni se bavíme, smějeme a říkáme si, kam až půjdeme. „Tak děcka, vyrážíme!“ Jdeme lesem nahoru, je to docela dost prudký kopec. „Nóóó, konečně jsme ho zdolali,“ slyším otrávený hlas spolužáka. Ale odměnou je nám skalní město, různé skalní labyrinty. No prostě nádhera. Cestou zpět sbíráme klacky na večerní táborák.

Jsem v kempu mezi prvními a vydechuji po velice vyčerpávající „procházce“. Jsme už dostatečně odpočatí, Vyndáváme a nafukujeme pálavy, na kterých budeme sjíždět Jizeru. Posloucháme pokyny pan učitele Petra Bati, který nám vysvětluje, co při pádlování máme a nemáme dělat, jak máme a nemáme vystupovat z lodě a spoustu dalších důležitých věcí, o které na dvoudenním semináři nebude určité nouze. A teď hurá na vodu! Dáváme lodě na vodu, a protože jsme ve smíšených dvojicích, jde nám to mnohem lépe.

Tak, a jsme s lodí na řece. Začínám pádlovat. Vzadu mně Tom pomáhá a zároveň kormidluje loď. Vůbec nám to nejde. Říkáme si, že se radši vyměníme, abychom si vyzkoušeli, jaké to je být tím druhým. Nejdříve jsem byla háček a teď jsem zadák. Ani jedno není jednoduché, ale více mi jde kormidlovat loď a Tomášovi více vyhovuje háček. Jsem ráda, že jsme se domluvili. Ostatní

spolužáci se také vyměňují. Všichni si chtějí zkusit vše. Některým dvojicím to jde lépe, ale některým změna nevyhovuje. Instruktoři kolem nás proplouvají a říkají nám, kde děláme chyby a jak to napravit.

Úvodní výcvik máme za sebou, a tak jdeme přichystat oheň. Táborák je super. Kdo chce, tak si může opéct buřtu, kterého si přivezl, u toho si zpíváme písničky. Já jdu raději spát, abych měla na zítřek dost sil. Druhý den je zataženo a mně se nechce vstávat, je mi zima a mám chrapot a rýmu. Musím vylézt ze stanu a sbalit si věci, abych to nemusela dělat na poslední chvíli. Když už jsem přistrojená a mám věci sbalené, jdu pomoci Anetě sbalit stan. Máme to všechno hotové. Paní učitelka nám říká, abychom si vzali lodní pytle a dali si do nich věci na převlečení, svačinu, pití a věci, které budeme potřebovat. Snášíme lodě a vyplouváme!

Ale co to? Je tu málo vody, a tak musíme brodit a odtáhnout loď dál, abychom mohli vyplout. Je to super! Moc mě to baví. Trochu mě bolí ruce, a studí nohy, nejradši bych se protáhla, ale je mi zima a je chladno. Každou chvíli musíme z lodi vystoupit a popotáhnout ji o kousek dál, protože loď sedí na kamenech a ani se nehne. Tom si myslí, že jsme se zase zasekli, ale já mu říkám, ať nevystupuje, že to není za potřebí, že je tu dostatek vody na to, abychom se odtud dostali, aniž bychom museli vystoupit. Nedá si říct a vystoupí. Najednou se potápí celý. Šplhá zpátky do lodi. Je celý mokrá a třese se zimou. Smějeme se tomu oba a jedeme dál. „Hele, támhle už vystupujeme,“ říká mi Tom. „No jo, máš pravdu,“ odpovídám. „ÁÁÁ,“ najednou slyšíme a vidíme, že Klára s Tomášem vystoupili dříve a vykoukali se. Ještě že si vzali náhradní oblečení, aby se mohli převléci.

Vyfukujeme lodě a uklízíme je. Jdu se rychle převléci do suchého, protože jsem celá promrzlá. Jsme všichni v suchém a můžeme vyrazit na cestu domů. Bereme si bágly, které nám Darina z půjčovny Wiki přivezla. A HURÁ k vlaku! V Chrudimi na nás čekají rodičové, vítají se s námi a my jim vyprávíme, co jsme prožili a jaké to tam bylo.

Denisa Kreuzerová, VII.A

JIZERA aneb Přežili jsme ve zdraví

Nebudu popisovat, jak jsem se dostala do loďky jménem pálava, protože i to byl můj první úspěch. Také jsem moc ráda, že ti, co jeli se mnou v loďce, se nevykoukali, i když k tomu bylo mnohdy blízko. A teď vám popíšu své pádlování. Poté, co jsem se necítila nejlépe ve své funkci „zadáka“ (to je ten, co sedí v lodi vzadu a kormidluje), jsme se s mým háčkem (ten, co sedí vepředu a pádluje) rozdělily a každá jsme šla k jednomu

instruktorovi. Já nastoupila do lodi s panem ředitelem. Po chvíli jízdy mi pan ředitel ukázal, jak se správně drží pádlo. Nejspíše proto, že už ho nebavilo, jak jsem ho nahazovala vodou. On sice říkal, že jsem ho nenahodila, ale já si myslím své.

Cesta do Dolánek u Turnova byla velmi příjemná. Líbily se mi hlavně ty chvíle, kdy jsme odpočívali. Voda byla krásně čistounká, sluníčko hrálo a cestou jsme viděli i stvoření podobná kachnám, ale kachny to nebyly. Tělo a hlavu měly vcelku normální, ale krk byl asi patnáct centimetrů dlouhý a černý. Ale to není podstatné. Hlavní je, že jsme dorazili domů živí a zdraví.

Ája Padyšáková, VII. B

jez na Malé Skále

Jízda vestoje

Jeli jsme na lodích směr k vlaku a pan ředitel na nás houkl: „A teď nácvik rovnováhy, všichni pojedeme vestoje.“ Tak se taky stalo. Míra byl můj háček (já zadák). Když si Míra stoupnul, stoupnul jsem si taky. Po třiceti sekundách Míra spadl do vody, najednou se zhoupla loď a mě to vyhodilo za Mírou. Konečně jsem zahnal svoji žízeň. Pak už jsme vestoje nejeli!!!

Petr Slavík, VII. B

Unášení proudem Jizery

Cestou do Dolánek jsme se zastavili na kamenitém břehu, který zasahoval přímo do řeky. Nejdříve jsme se šli smočit do vody, a když se nám zdálo, že není moc studená, lehli jsme si na záda a nechali se unášet proudem Jizery. Jelikož jsme měli vesty, voda nás krásně táhla a my se nemohli potopit. Já jsem si připadal jako nějaký chrobák, který se převrhl na záda a nemůže na břeh. Když se nám zdálo, že už jsme celkem daleko, stoupli jsme si a šli na břeh. Tam nám byla docela zima, proto jsme si sundali mokré vesty, ty se po chvíli pěkně ohřály a my už jsme zase vypluli na cestu.

Honza Fechtner, VII. B

ŠESTÁCI MLADÝMI PŘÍRODOVĚDCI ANEB ABECEDA Z OR – KA – MY

Konečně autobus zastavuje a všichni vystupujeme. Prohlížíme si přírodu a chatky v Klokočově, kde budeme trávit příští dva dny. Naše bleší parta holek dostává chatku D a pokoj s nešťastným číslem 13. Snad nám nepřinese neštěstí. Ale je z ní krásný výhled na louku, lesík i řeku. Bude to tu určitě moc pěkné...

A ted' následují první aktivity. Dělíme se do skupinek a já se dostávám do skupiny MĚSÍCE. Jako první jsme přiřazeni k ekosystému „Rybník“. Máme za úkol lovit ve vodě různé breberky. Terka do sítky chytá vážku a já si opečovávám svého malého šnečka. Nalézáme i pijavice, ale všichni se jich bojí. Nakonec se také ocitnou ve skleničce a my vylézáme s úlovky z vody.

„**S**uper! Za chvíli máme sraz a já tady hledám pero!“ stěžuji si spolubydlícím a dál pátrám. A najednou ho uvidím pod postelí. Už se pro něj vrhám ladným skokem přes postel, jenže sklouzávám po něčí ponožce. Ozývá se rána, jak padám na zem. Při tom se taky praštím do nohy a všichni se mi smějí. To zase bude modřina!

I naše stopa zvířete se povedla. Terka ji šikovně vydloubává ze země a jdeme ji ukázat paní učitelce. Ta nás chválí a říká: „Děvčata, běžte si ji ještě umýt a umyjte i kelímky od sádry.“ Tak stopu důkladně omyjeme a kelímky následují hned po ní.

Ostré teplo od táborového ohně mě štípe do tváře. Nad ohněm se pečou špekáčky a já si opékám chleba. „Už ho asi budu mít,“ říkám a sundávám si chleba z klacku. Šája mi ještě nabízí opečenou šunku. Chutná jako opečený párek. Zpíváme si u táboráku písničky a smějeme se. Je to moc fajn.

Perfektní! Ted' nás čeká aktivita „noční les“. Stoupáme si do řady, a když se všichni držíme za ruce, vyrážíme. Jdeme přes kořeny, kameny, větve i jehličí. Po chvíli zastavujeme a jsme rozděleni ke stromům. Stojím u tenkého, a tak ho obejmou a poslouchám, co uslyším v nočním lese...

„**E**h, já to napsala špatně! To je kopretina, a ne pryskyřník! Ach jo, musím to přepsat!“ rozčiluji se a přepisuju chybné slovo. Nacházím ke kopretině i čeled' a píši ji na správné místo. Jsem ráda, že mám začátek herbáře hotový, a balím si tužky. Těším se do chatky, až se napiju, protože mám děsnou žízeň.

A najednou mi na nos spadne velká dešťová kapka. Za chvíli poté se ozývá bouřka. A protože se na tomto výjezdu loučíme s paní učitelkou Janečkovou, je to zajímavé. „To bude asi nějaké boží znamení,“ pravila paní učitelka. Dostáváme i lístečky s hezkým citátem. A když paní učitelce tleskáme, rozbrečí se. Určitě jí bude po škole smutno...

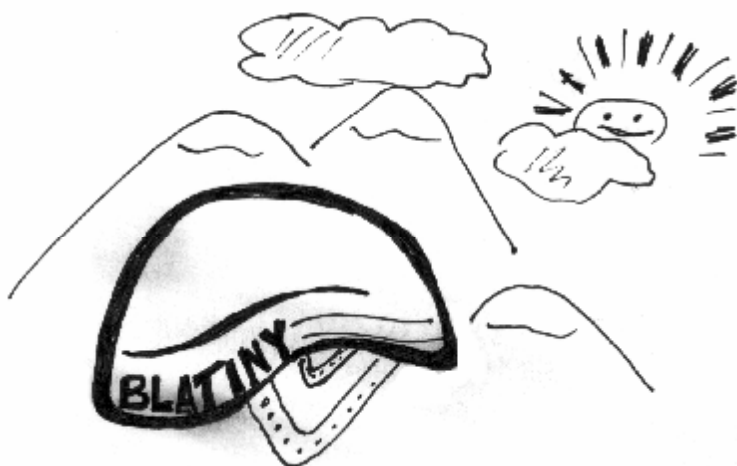
Kateřina Grubnerová, VI. A

Výukový seminář osmáků „The Way of Limits“

1. den pobytu, 10. června 2007

Jen tak tak jsem stihl vlak, který odjíždí do Hlinska. Dnes má totiž naše třída VIII. A odjet na dvoudenní výukový seminář, který se jmenuje „The Way of Limits“. Jak tak koukám, všichni mí spolužáci mají na zádech velké batohy naložené jídlem, oblečením, spacákem a dalšími věcmi, které jsou nezbytné k pobytu na tomto semináři. Cesta utíká velmi rychle a za chvíli již vlak zastavuje ve stanici Hlinsko. Vystupujeme a míříme k autobusové zastávce. Zde všichni čekáme na autobus. Někdo si zkracuje čekání tím, že jí svačinu nebo hraje karty. Někteří si také jdou koupit zmrzlinu, ale marně, protože je neděle a v okolí nádraží mají všechny obchody zavřeno. Proto se všichni vracejí zpět na zastávku, kam už přijíždí náš autobus. Po nastoupení do autobusu se dveře zavírají a my jedeme, kam jinam než do Svatky. Při cestě si povídáme a jsme plni očekávání, co vlastně budeme na semináři ty dva dny dělat. Ve Svatce dokupujeme něco na zub a máme tu další (tu nejtěžší) část výletu. Bereme na záda batohy a vyrážíme na Blatiny. Při cestě vzpomínáme na zážitek, který se nám přihodil před pěti lety ve třetí třídě. To jsme se někteří ztratili právě v lese, kterým procházíme. Každou půl hodinku si dáváme odpočinek, abychom nabyli sil, napili se a najedli nebo abychom na sebe nastříkali repelent, protože komáři a mušky jsou velmi protivní. Připadá mi, že snad dojdeme na konec světa. Avšak právě v tom okamžiku dostáváme pokyn, že chata se nachází pod kopcem, který právě zdoláváme. Za námi se ozývá bouřka. Blesk střídá hrom, obloha je černá, a tak rychle vybíháme ten kousek, který nám zbývá, a jsme na vrcholku kopce. Odtud je překrásný výhled do okolí. Když se podívám z kopce dolů na louku, vidím, že někteří moji spolužáci jsou už pěkně daleko a že co nevidět dorazí do chaty. Proto si i já pospíším a rychlým tempem scházím dolů za nimi. Konečně stojíme u chaty a začínáme s prohlídkou zařízení. Dochází i na ubytovací prostory, tedy spíše na ubytovací prostor – velkou místnost, kde budeme večer všichni společně spát. Vybalojujeme a jdeme si udělat do kuchyňky jídlo.

Potom se všichni scházíme ve společenské místnosti (jídelně), kde se seznamujeme s pravidly semináře a ubytování. Večer pak dostáváme na výběr, buďto si můžeme jít lehnout do spacáků, nebo můžeme jít hrát fotbal nebo hrát na schovávanou. Většina třídy jde hrát „na schovku“, a tak se k nim také přidávám. Je to velká zábava, hlavně v té chvíli, když je tma a

někoho ani nerozpoznáte a on vás pak „zapiká“. I tato zábava však končí a v jedenáct hodin už jsme všichni v posteli. Všichni usínáme plni očekávání, co se vlastně bude dít zítra ...

2. den pobytu, 11. června 2007

BUDÍČEK!!! zní mi v uších. Pavel mě ze srandy probudil. Chvilí se v posteli pereme, ale jelikož nechceme probudit ostatní, tak si mezi sebou jenom povídáme. V osm hodin všichni vstáváme, jdeme dolů do kuchyňky na snídani a poté se scházíme venku na louce. Od učitelů se dozvídáme, že si máme vytvořit šestice a v té šestici za dopoledne projdeme celkem čtyři „stanoviště“. První stanoviště, které navštívíme, se zabývá modelovými situacemi úrazů. Je to vlastně jakési opakování učiva z přírodopisu. Druhý blok se týká nácviku slaňování. Oblékáme si sedací úvazek společně s osmou a karabinou a na uvázaném laně u stromu trénujeme nácvik slaňování. Musíme se sami uvázat a také se sami jistit. Ve třetím dopoledním bloku zkoušíme uvazování uzlů. Začínáme dvojitou osmou a následně se učíme liščí nebo lodní uzel. V posledním bloku si opakujeme stavění stanů.

Po obědě se vydáváme pod skálu. Tam si máme vytvořit trojice a v nich poté vylézt nahoru za panem učitelem Hainallem a slanit skálu společně se skalním převisem. Mám trochu strach, ale něco mě láká si to vyzkoušet.. Dělam velký krok dozadu a za chvíli se již spouštím dolů. Čeká mě však nepříjemný pád na skalní převis. Cítím, že jsem si odřel ruku, která začíná krváčet. Víím však, že už není cesty zpět, takže pokračuji dál. Za chvíli již stojím nohama na pevné zemi a rychle ze sebe sundávám sedací úvazek, abych ho mohl dát svým spolužákům, kteří se na slaňování teprve připravují. Někteří se vracíme do chaty rozdělat oheň na maso. Cestou bereme klacky z lesa, abychom měli čím topit.

Po příchodu ostatních spolužáků se konečně pouštíme do grilování. Ti, co už jsou po jídle nebo na jídlo teprve čekají, hrají různé hry. Například „flašku“, fotbal, karty aj. Máme prostě „volno“! Večer se scházíme na hodnocení výjezdu. Musím říci, že mě hodnocení docela mrzelo, protože vyznělo tak, že vlastně každý na tomto semináři nenaslouchal a nedělal to, co měl. Po zhodnocení dostáváme trička na památku a poté se odebíráme na pokoj, kde zaléháme a usínáme. Říkám si: „Ty dva dny byly skvělé, ale zklamalo mě to hodnocení...“

3. den pobytu, 12. června 2007 – odjezd

Hned ráno po probuzení nás čeká plno práce. Musíme si sbalit oblečení a uklidit celou chatu. Na uklízení chaty jsme rozdělení. Já s Michalem uklízím koupelnu. Musíme ji umýt a vyčistit podlahu hadrem. Pak nás čeká společné foto a poté odcházíme z Blatin. Jdeme si zaplavat do rybníka, který se nachází asi dva kilometry od Blatin. Voda je krásně teplá a osvěžující. Skvěle jsme se tu pobavili. Za hodinu však musíme odcházet na autobusovou zastávku, kde nás vyzvedá autobus. Seminář utekl jako voda a nechal ve mně jak pozitivní, tak i negativní pocity.

Milan Vojta, VIII.A

REDAKTOŘI NA BAMBIRIÁDĚ

Městský park praská ve švech a je tu plno návštěvníků. Ani nevím, kam mám skočit dříve, jestli jít psát do médiastanu články nebo pokládat anketní otázky. Prostě všude je plno práce. Nejdříve se vydávám k pódiu sledovat různá představení, například ZUŠ Chrudim nebo tanečního oddílu z Fitcentra Chrudim. Všechna představení jsou úžasná a vydržel bych se na ně dívat celý den. Ovšem po představení mě čeká ta těžší část. Musím jít do médiastanu a tam vytvořit článek o tom, co jsem právě zhlédl. Článek se poté umístí na internetové stránky a tam si ho budou moci přečíst všichni návštěvníci. Tyto články slouží především veřejnosti, aby se dozvěděla, co se na letošní Bambiriádě děje, a pokud bude chtít, aby mohla tuto akci navštívit. Průběžně se také ptám návštěvníků na anketní otázky nebo dělám rozhovory, ať už s pořadateli (organizátory), nebo s účastníky Bambirády.

Být redaktorem na Bambiriádě mě hodně bavilo, protože jsem potkal spoustu zajímavých lidí, zhlédl jsem spoustu představení a na dva dny jsem si vyzkoušel skutečnou „novinářskou“ práci. Už vím, že novináři to skutečně nemají jednoduché a i zde platí pravidlo: „Líná huba, holé neštěstí!“

Milan Vojta, VIII.A

ROZHOVOR

Je slunečné odpoledne a já s kamarádkou nervózně stojím v dlouhé frontě k jistému pánovi, se kterým mám udělat rozhovor. A proč? Na Bambiriádě jsem totiž jako redaktor a moje jediná práce je psát články, takže jsem opravdu záukolovaná. Jestli se ptáte, kdo je ten pán, kterého mám vyzpovídat, ráda vám odpovím. Jmenuje se Jan Honza Lušovský a kreslí pro malé děti. Ti nejmenší, ale možná i starší ho mohou znát třeba z pořadu Hřiště 7. Jsem nesa, protože se trochu stydím s ním mluvit, ale přece jen, je to má práce. Proto se nadechnu a pomalu postupuji v řadě. Kamarádka, která tu stojí se mnou, aby mi pomohla, je na tom očividně stejně a vzájemně po sobě pokukujeme. Mezitím se po nás ohlíží několik dětí, protože máme žlutá

trička s logem Bambiriády, což je celkem zábavné. Právě na nás přichází řada a pan Lušovský se mě ptá na jméno, aby mi mohl dát autogram. Je zaskočený, když mu povídám, že bych s ním já a moje kamarádka chtěla udělat rozhovor, ale souhlasí s tím. Ptám se ho a přikyvuji na vše, co řekne. Po skončení si sice oddychuji, že to mám za sebou, ale zároveň jsem naladěna na další rozhovor.

Jana Kapounová, VII. A

MALÍK FEST

aneb nářez brouků na palouku

Byli jste se podívat 14. června na Malík festu, který se konal v atriu naší školy? Pokud ne, tak jste o hodně přišli. Vystupovali zde žáci hudební školy Rolland, která působí na naší škole od září minulého roku. Mohli jsme slyšet hru na klávesy, kytarový kroužek a také dvě děvčata z Pardubic, která chodí na POP zpěv. Zpívali nám různé písničky například od Hilary Duff nebo píseň z filmu Hříšný tanec. Bylo vidět, že se to všem líbilo, stejně tak jako nám. Dále zde vystupoval sbor, který vedly paní učitelky Jitka Krausová a Hana Truncová. Mohli jste tu prostě spatřit spoustu žáků naší školy. Od prvňáčků až po osmáky. Nám se tento první Malík-fest velmi líbil a doufáme, že příští rok nás čeká další! A pokud byste měli zájem na naší škole navštěvovat hudební školu Rolland, kontaktujte pana učitele Martina Křivku v kabinetě jazyků v 1. podlaží.

Monika Netolická, Milan Vojšta, VIII. A

Přestup na střední školu očima bývalého žáka naší školy

Tentokrát jsme vyrazili do sousedního kraje, do Hradce Králové. Každý den sem dojíždí MICHAL TICHÝ, náš bývalý žák. Jakou školu si vybral a jak se mu na ní líbí, to se dozvíte z následujícího rozhovoru.

Na jakou přesně školu chodíš?

Moje škola se jmenuje SOŠ a SOU Hradební. Nachází se v Hradci Králové

Líbí se ti na tvé škole?

Řekl bych, že škola pro mě bude do budoucna velkým přínosem. Jelikož ale není tak jednoduchá, tak to bude ještě velký boj. Ale upřímně musím říci, že na této škole se mi líbí a budu moc šťastný, když ji dokončím. Učitelský personál je zde velmi přátelský a myslím, že na každé škole je pár těch nějakých zlých kantorů.

Jak zvládáš všechno učení?

Myslím, že zvládám učení tak napůl. Především záleží na předmětu. Něco mi jde dobře, díky připravenosti z dřívějšíka, a něco mi jde hůř. Snažím se a budu se snažit, aby mi postupem času šlo učení čím dál lépe. Snad to půjde. Někdy to časově nestíhám, jelikož se občas vracím domů pozdě, ale všechno se dá zvládnout.

Nezasteskne se ti někdy po naší škole?

Tohle je velmi dobrá otázka. Častokrát si říkám: „Proč já jsem se tak těšil na tu střední školu.“ Hned bych se k vám vrátil zpět. Stýská se mi po kamarádech, po učitelích a hlavně po těch skvělých seminářích, které naše škola pořádala. Ty mne opravdu hodně naučily a daly tolik zkušeností a zážitků, jakých jen tak někde neprožiji. Zkrátka, hned bych se vrátil zpět.

Máte na vaší škole školní časopis?

Na naší škole časopis bohužel nemáme. Myslím, že by nebylo špatné ho zavést, ale na mně to bohužel nezáleží. Jediný informační zdroj pro žáky jsou „pouze“ webové stránky.

Co ti připadá nejobtížnější?

Když to vezmu obecně, tak to byl právě přestup ze základní školy na školu střední. Je to opravdu velký skok, ale zároveň pro člověka velká zkušenost. Na naší škole je ještě problém, že patří do jiného kraje než škola předchozí, tudíž se žáci základních škol učili podle jiných osnov, a tak právě my z jiného kraje máme občas problémy s učivem. Myslím to tak, že kantoři počítají, že umíme učivo z dřívější, o kterém jsme my například nikdy neslyšeli. Tento problém mám především v matematice.

Jaký předmět se ti zdá nejtěžší a jaký naopak nejlehčí?

Nejtěžší předmět většinou bývá ten, co mi nejde, a naopak nejlehčí ten, co mi jde. Mezi ty nejtěžší patří určitě matematika a elektrotechnika a mezi ty lehké chemie a třeba ještě dějepis. Musím říci, že jsem celkem spokojen s češtinou, a to především zásluhou naší bývalé češtinářky, paní učitelky Hany Musilové. Opravdu mne naučila hodně a za to jí moc děkuji. To ovšem neznamená, že ostatní učitelé mne toho také nenaučili hodně. Zkrátka jsem chtěl jen zdůraznit, že mateřský jazyk mne velice baví.

Jak se ti přestupovalo na střední školu?

Byl jsem plný zvědavosti a zároveň i strachu. Nebylo to jednoduché, ale jednoduché to nemá nikdo. Každý se s tím musí poprat po svém a jen na něm záleží, jak se to všechno bude vyvíjet.

Jaké jsou rozdíly mezi tvou školou a ZŠ Malíkem?

Už jsem to trochu zmínil v jedné z předešlých otázek. Především ve školních akcích a výletech. V tomto ročníku jsme byli pouze na lyžařském kurzu a tím to také skončilo. Kdežto dříve to bylo jiné. Proto všem žákům Dr. Jana Malíka přeji, ať si ty úžasné výlety co nejvíce užívají. Další z rozdílů je například dojíždění. Jelikož mám školu v HK, tak musím každé ráno brzy vstávat a cestovat za učením. Zvyknout se na to dá, ale když si vzpomenu na školu v Chrudimi, je to o něčem jiném.

Co se ti na nové škole líbí a proč?

Velmi mně vyhovují a líbí se mi praktické hodiny, kdy chodíme do firem a učíme se zde praktickým činnostem, které třeba v budoucnu budeme vykonávat. Další věc, které si na naší škole cením, je například posilovna, do které si můžeme kdykoli zajít a odreagovat se. Samozřejmě se mi líbí spousta jiných věcí. Vše bych shrnul do věty: „Jsem rád, že se zde mohu učit.“

Kdybys mohl, co bys na své škole změnil?

Kdyby to šlo, to ale nejde, tak bych školu přestěhoval sem k nám do Chrudimi. Měl bych víc času na učení a především na své blízké. Ovšem když to vezmu realisticky, tak si myslím, že není potřeba nic měnit. Vše je zařízeno tak, aby byli všichni spokojeni, a tak to má být.

Jaké je vybavení vaší školy?

Jelikož jsme počítačová škola, tak je zde velmi dobré vybavení informační technologií a výpočetní technikou. Se školou spolupracují různé firmy, kam se posílají žáci na praxi. Pro žáky, kteří dojíždějí, je možnost bydlet na internátě. Máme zde velkou jídelnu, do které chodí nejen studenti školy, ale i například zaměstnanci firem z okolí. U školy je fotbalové hřiště a velká tělocvična s posilovnou. Z vybavení jsem samozřejmě nevyjmenoval vše, ale tohle jsou takové asi nejvýraznější věci.

Co bys poradil žákům na naší škole, kteří se tam chystají?

Chtěl bych jim vzkázat, ať se o školu, na kterou se chystají, pořádně zajímají. Hlavně se nesmí bát. Třeba ať se k nám přijedou podívat a ptají se na dojmy a informace osobně studentů, kteří na této škole studují. Má-li někdo zájem se něco dozvědět, není problém mne kontaktovat a já mu velice rád odpovím na jeho dotazy.

Kam se chystáš na velké prázdniny?

Prázdniny? Už aby to bylo. Neskutečně moc se na ně těším. Chci si je moc užít. Určitě pojedu na týden s rodiči na dovolenou, jako každý rok. Především ale chci být s člověkem, který je mému srdci nejbližší, zkrátka tak, jak to má být.

Leona Stará a Markéta Krčilová, VI. B

ZNÁTE NAŠE U

JEŠTĚ PÁR DNÍ A MÁME TU PRÁZDNINY. MNOZÍ Z NÁS UŽ MAJÍ PERFEKTNĚ PROMYŠLENÉ, CO BUDOU CELÉ TY DVA MĚSÍCE DĚLAT, ALE NĚKDO VŮBEC NEVÍ A NECHÁVÁ TO NÁHODĚ. A JAK JSOU NA TOM NAŠÍ UČITELÉ? CO ONI PLÁNUJÍ NA PRÁZDNINY? NA TO JSME SE JICH ZA VÁS ZEPTALI. TENTOKRÁT JE ALE BUDETE POZNÁVAT DOKONCE PODLE DVOU INDICIÍ. PRVNÍ Z NICH BUDE, JAKO VŽDY, PODLE TOHO, CO JE PRO UČITELE TYPICKÉ, DRUHÁ Z INDICIÍ BUDE PÍSMO. TAK KOUKNĚTE DO ŽÁKOVSKÝCH KNÍŽEK NA UČITELSKÉ PÍSMO A MY VĚŘÍME, ŽE NAŠE UČITELE ODHALÍTE.

Č
I
T
E
L
E
?

DOTÁZÁNÍ BYLI:

PANÍ UČITELKA HELENA DRAŠTÍKOVÁ - **L**, PANÍ UČITELKA HANA TRUNCOVÁ - **Ý**, PAN UČITEL DAVID HAINALL - **T**, PANÍ UČITELKA JITKA LINHARTOVÁ - **V** A PANÍ UČITELKA NADĚŽDA CEMPÍRKOVÁ - **E**.

ODPOVĚDI:

1.

Prázdniny? To je pro mě už tradičně
balení a vybalování batohu, cestování,
cyklorybky, turistika, setkávání s přáteli
a bývalými řády a určitě nějaké přehrazení!

2.

Co plánuji na letošní prázdniny?

1. Týdenní kura dirigování
2. Dovolená v Českém Světcarsku -
podrobné prozkoumání okolí
3. v půlce srpna plánuji svojí narození-
novou páru
4. Důkladný úklid svého ne příliš
důkladného pokoje + příprava na nový
školní rok :)

3.

V minulých letech jsme si s rodinou plánovali pobyty
na kolech, a tak jsme procestovali Šumavu, Krkonoše,
jeseniky, atd... Letos žádné velké plány nemáme,
budeme si na chalupě užít koupání, lesa, zahrádky,
množství rodinných příchů i přátel, malí i větší
rybky do okoli.

4.

Na prázdniny se mi moc těším. V jejich průběhu
budu v Chrudimi nebo budeme arlovat. Máme
rajčistnou dovolenou na jižní Moravě u Nových
Mlýnů a na Glevensku u Bejnic. Budeme se jíst
koupat a chytat ryby. Plánujeme návštěvu přírodních
v jižních Čechách.

5. Jako každý rok strávím nějaký čas na cestách a v zahraničí. Nejvíce se ale těším na dovolenou s rodinou, kterou strávíme na Šumavě v malé vesničce Nicou. Cesty do zahraničí probíhají pravidelně do slatky Francie do Savojských Alp a do chladného Norska. Také doufám, že se nám podaří uletět nějaký pěkný a vysoký kopec v Alpách :-).

TAJENKA:

Monča Netolická, Nika Hrouzková, VIII. A

DVOJÍ ŽIVOT

Zamysleli jste se někdy nad tím, jaké by to bylo, kdybyste měli někoho, kdo je stejný jako vy?

I my jsme se chtěli dozvědět něco o tom, jaké to je mít dvojče, a tak jsme vyzpovídali jedna dvojčata, která chodí do naší školy. Již zmíněnými sourozenci jsou Sára a Kristýna Zemánkovi ze třídy II. B, které nám zodpověděly pár otázek.

Jaké to je mít dvojče?

Kristýna: „Většinou dobré, ale někdy se hádáme, to je ta stinná stránka. Ale stejně se pak vždycky usmíme a je to zase fajn. Někdy si spolu hrajeme, učíme se nebo dovádíme se psem.“

V čem jste si podobné a v čem naopak ne?

Sára: „Nosíme skoro stejné oblečení, jezdíme společně na výlety, máme společný pokoj. Jsme rozdílné v tom, že Kristýnka víc jí a já toho moc nesním.“

Dokázali byste si život bez té druhé představit?

Kristýna: „Já bych si to dokázala představit, protože se mi nelíbí, jak se spolu občas hádáme.“

Sára: „Já ne, protože bez Kiki bych neměla ségru. Neměla bych někoho, kdo mně může pomoci, když to potřebuji. Jsem ráda, že Kiki mám, i když se někdy neshodneme.“

A teď se ukáže, jak se naše dvojčata doopravdy znají. Položili jsme jim pár obyčejných otázek, ve kterých měla prokázat, jak dobře se navzájem znají. A jak to dopadlo? Projeví se telepatie „dvojčátek“? Odpovědi jsme zaznamenali v pořadí- tip sestry, správná odpověď.

Nejoblíbenější barva?

Sára: červená (modrá)

Kristýnka: červená (růžová)

Nejoblíbenější zvíře?

Sára: pes (pes)

Kristýna: pes (pes)

Nejoblíbenější předmět?

Sára: tělocvik (výtvarná výchova)

Kristýna: psaní (matematika)

Nejoblíbenější sport?

Sára: basketbal (tancování)

Kristýna: tancování (basketbal)

Nejoblíbenější koníček?

Sára: kreslení (kreslení)

Kristýna: kreslení (kreslení)

Nikola Hrouzková, Monika Netolická, VIII. A

PRÁZDNINOVÝ SLOVNÍK

Chystáte se o prázdninách do zahraničí? Ano? Tak to byste měli znát pár základních slovíček, abyste si všude věděli rady! Připravila jsem pro vás přehled slovíček, která se vám mohou na cestách po světě hodit!

česky	anglicky	německy	francouzsky	španělsky	italsky
Ahoj!	Hello!	Hallo!	Salut!	Hola!	Ciao!
Na shledanou!	Bye-bye!	Auf Wiedersehen!	Au revoir!	Hasta otro rato!	Arrivederci!
Prosím!	Please	Bitte!	s'il vous plaît	Por favor!	Per favore!
Děkuji!	Thank you!	Danke!	Merçi!	Gracias!	Grazie!
promiňte	excuse me	Entschuldigung	pardon	perdone	scusi
pan	Mr.	Herr	monsieur	señor	signor
paní	lady	Frau	madame	señora	signora
ano	Yes	Ja	Uoi	Sí	Sí

Tak s Malíčkem v kapse hurá na prázdniny!

Nikola Hrouzková, VIII. A

Hrátky

Léto nám již klepe na dveře a vy se určitě nemůžete dočkat, až se vydáte někam na dovolenou. Co takhle si zkrátit čas při tom čekání na prázdniny? Zabavit se, zahrát si a procvičit svoje znalosti? Vyluštěte si Hrátky, ať jste příjemně naladěni na sluníčko, které na vás jistě čeká.

Přeházená písmena seřad' tak, aby z nich vyšlo slovo.

OEŘM -
 YNNIZDÁPR -
 CNESUL -
 NÁLEOODV -
 ÉNZBA -
 LÁŽP -
 ÉLOT -
 LPETO -
 ÍÁNLPV -

Vyluštěná slova najdi ve dvojsměrce :

M	C	T	E	P	L	O	R	P	B
O	R	S	J	L	D	S	T	L	A
Ř	M	P	P	É	J	L	A	A	Z
E	D	R	Ř	T	K	U	A	V	É
A	Ž	Á	Š	O	L	N	I	Á	N
P	L	Á	Ž	M	O	C	D	N	N
E	V	Z	I	S	E	E	M	Í	E
P	R	Á	Z	D	N	I	N	Y	P
P	C	A	I	D	O	E	N	É	T
D	O	V	O	L	E	N	Á	T	E

Tajenka:

1.							
2.							
3.							
4.							
5.							

Legenda:

1. Severní a Jižní
2. stát Beneluxu
3. město se známou sochou Svobody
4. říše Inků, jihoamerický stát
5. její hlavní město je Řím

Tajenka

--	--	--	--	--

Který ze států v řádku nepatří mezi ostatní:

Itálie	Řecko	Severní Amerika	Chorvatsko
Egypt	Maroko	Tunisko	Irsko
Peru	Francie	Argentina	Bolívie
Arktida	Korea	Čína	Japonsko

Poznej stát:

Z východu ho omývá Středozemní moře, ve kterém se nachází Baleárské ostrovy. Ze severu je ohraničen Biskajským zálivem, ze západu Atlantským oceánem, ve kterém se nachází Kanárské ostrovy. Hlavní město je Madrid.

Zuzana Steinerová, VIII. A, Jana Kapounová, VII. A

MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

- ❖ **redakční rada:** N. Hrouzková, M. Kadlecová, J. Kapounová, M. Krčilová, D. Kreuzerová, M. Netolická, L. Stará, Z. Steinerová, S. Tomaidesová, M. Vojta
- ❖ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz
- ❖ **www.zsmalika.cz**